

Els fills de Kennedy, de Marilyn i de Joplin...

CRÒNICA de l'obra "Los Hijos de Kennedy",
vista aquest dissabte al Teatre Auditori de
Granollers

per [Arian Botey Prat](#), Teatre Auditori de Granollers | 30 d'abril de
2014

Una llarga introducció audiovisual permet a l'espectador anar-se situant en l'ambient. Les finestres d'un bar a Nova York transformades en un multi-pantalles ens mostren imatges que giren al voltant de l'assassinat de Kennedy i de la situació general que envoltava els Estats Units aquella dècada dels 60's. Les imatges van passant mentre el públic va entrant al local. A més de l'assassinat anem veient Vietnam, el moviment hippie, Marilyn, droga, Luther King, racisme...

Però quan realment comença l'obra, el multi-pantalles s'ha convertit en les finestres d'un bar dels 60's, per cert magníficament recreat. Aquí podrem escoltar les vivències de cinc personatges que van entreteixint els seus parlaments en una aparent desconexió mútua. I dic aparent perquè si bé en aquesta ocasió no hi ha una història que relacioni els personatges en una acció comuna, com sol passar en el teatre (presentació, nus i desenllaç) hi ha un altre nexa d'unió entre tots ells: la decepció. No és el

fracàs de cada una de les opcions que ens plantegen, sinó una decepció comuna.

Són els fills de Kennedy:

Wanda, o l'hauríem d'anomenar "senyoreta Wanda", és l'arquetip de la classe mitjana, de l' "American way of life " que s'està sempre en el mateix racó, asseguda, protegida amb el jersei sobre les espatlles, cames creuades i vigilant que la faldilla estigui ben posada, obstinada en no assabentar-se del que està passant ja que només rep informació de les revistes del cor. Una extraordinària creació d'Emma Suárez, que sap restar impecable en la seva bombolla de falsa pau, aliena a la brossa que l'envolta, obsessionada només amb JFK.

Rona, la hippie, la manifestant eterna, contrasta amb l'estaticisme d'Emma Suárez. Ariadna Gil fa autèntiques coreografies de moviments, especialment amb els seus braços (llargs, llarguíssims). Rona és el LSD, és Janis Joplin i Jimmy Hendrix, és Woodstock, i és també l'eterna lluitadora pels drets humans, eternament apallissada també per les forces repressores, i pel desencís.

Mark, el soldat que ha tornat del Vietnam i a qui el mateix exèrcit dels Estats Units ha convertit en drogoaddicte, l'home destrossat per una guerra de la que li deien que havia d'obeir i prou, matar i prou, sense prendre partit ni quan havia de matar civils, nens i nenes inclosos. Magnífica la creació d'aquest personatge que en fa Àlex García, rotund i convincent. Les explicacions que primer dóna en les seves cartes a la mare ja no es poden dir perquè les cartes són revisades per l'exèrcit; i ha de passar a escriure un diari que potser escaparà a la censura; però la por i l'esquizofrènia li fan arribar a pensar que aquestes històries del Vietnam potser només s'haurien d'escriure a la sorra d'una platja...

Sparger és l'actor underground que posa el contrapunt humorístic. Un personatge a qui dona vida Fernando Cayo. Sparger és un looser, un perdedor que per superar la crisi del teatre underground ha d'actuar en altres de les categories més ínfimes, cosa que el va destruir amb la mateixa ràbia amb que ell destrueix l'únic punt de contacte que troba amb la bellesa quan, havent estat apallissat brutalment, sent l'ària "Casta Diva" i acudeix al bar on sona. Per gaudir de la fabulosa ària? No. Per destruir el disc que li acostava el darrer esclat de cultura de la seva vida. És, a més, l'únic personatge que interacciona amb el públic, trencant sovint la "quarta paret" darrera la qual s'amaguen els altres personatges. Sensacional Fernando Cayo que ens obsequia, a més, amb un divertidíssim número de claqué!

Carla, també ajuda en el contrapunt que es podria dir còmic, però que mostra una comicitat patètica. Maribel Verdú és aquesta filla de Marilyn, imitadora de la seva "mare" i que vol fer una carrera semblant, com altres 5 milions de noies americanes, i que es converteix en una carrera al fracàs. La Verdú demostra que pot fer tot en teatre, i això es fa evident en aquesta nina trencada que crea, nina que és capaç de fer el que calgui i amb qui sigui per triomfar, per que se l'estimi com s'estimava a Marilyn. I és l'únic personatge que pren consciència del seu fracàs, ja que decideix acabar la seva vida amb pastilles com es deia que havia mort la pròpia Marilyn.

Una obra de teatre rodona

Una obra doncs perfectament rodona, fins i tot amb la manca de interconnexió dels personatges, que és només aparent. Hi ha algunes connexions que volen dir moltes coses. Jo em quedo amb l'abraçada de la hippie amb el soldat del Vietnam, dues posicions diametralment oposades però unides pel mutu desencant.

És una obra del desencís, del fracàs dels seus personatges, però que mostra clarament que aquest fracàs

no és culpa seva, sinó dels governants i polítics que el fan possible i l'inciten, que manipulen amb revistes amb moltes fotografies a la pobre Wanda; que converteixen en Mark en assassí amb drogues i més manipulació; que destrueixen la cultura perquè, com en el cas de Sparger, la cultura no convé; que reprimeixen el pacifisme de la Rona amb violència desmesurada; o que assassinen a Carla com van assassinar a Marilyn per amagar moltes coses que tenen a veure molt directament amb JFK. No m'estranyaria que aquesta obra no agradés als polítics d'avui dia, perquè allò que passava els 60 continua passant ara exactament igual i a ningú li agrada sentir-se-hi identificat.

Em trec el barret amb Josep Maria Pou que ha sabut entendre perfectament com havia de ser el missatge. I també per la resta d'elements que han fet possible una representació absolutament reeixida de l'obra de Robert Patrick, que en una entrevista, havia dit:

Hi havia una vegada una dècada fabulosa, la dels anys 60, una explosió de vida i de joventut, quantitat de gent jove amb idees sòlides per les quals lluitar, amb autèntica necessitat d'afirmació, amb fe; però alguna cosa va canviar, tota aquesta gent a la qual jo havia conegut i tractat, s'estaven fent malbé. Havien estat valents i ambiciosos i ara de cop i volta s'estaven convertint en quelcom estàtic, quiet, sense vida...

...vivíem al carrer, no volíem trepitjar un bar ni en somnis, però ara, els meus amics eren allà, asseguts, deixant -se morir lentament davant un got de qualsevol cosa amb el record d'una època que ja va acabar...

... Aquests són els Fills de Kennedy, antiherois d'una època dramàtica que pràcticament va morir quan començava a viure, al novembre de 1963.

'Los Hijos de Kennedy', de Robert Patrick. Director: Josep Maria Pou. Intèrprets: Maribel Verdú, Emma

**Suàrez, Ariadna Gil, Fernando Cayo i Àlex García.
Teatre Auditori de Granollers, 26 d'abril de 2014.**